

Arrest

nr. 344 739 van 14 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE WACHTER
Overwinningsstraat 71/A
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE WACHTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2022 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 17 maart 2022 wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

Op 15 april 2022 wordt de Eurodac-databank geconsulteerd, hetgeen een resultaat voor Duitsland oplevert.

Op 2 juni 2022 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot vasthouding met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen.

Op 14 juni 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse overheden die op 17 juni 2022 in toepassing van artikel 18.1, d) van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend instemmen met het verzoek om terugname.

Op 28 juni 2022 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat.

Op 28 juli 2022 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Frankfurt (Duitsland).

Op 14 augustus 2022 wordt verzoeker opnieuw op het Belgisch grondgebied aangetroffen.

Op 14 augustus 2022 herbevestigt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris het overdrachtsbesluit.

Op 22 februari 2023 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Op 26 april 2023 herbevestigt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris het overdrachtsbesluit.

Op 29 juni 2023 wordt ten aanzien van verzoeker een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen.

Op 6 juli 2023 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Frankfurt (Duitsland).

Op 8 december 2023 wordt verzoeker door de Duitse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten overgedragen na een Europees aanhoudingsmandaat.

Op 9 december 2023 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel tot aanhouding genomen.

Sinds 9 december 2023 verblijft verzoeker in de gevangenis.

Op 22 november 2024 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest met nummer 317 870 van 3 december 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Tegen voornoemde beslissing van 22 november 2024 wordt geen beroep tot nietigverklaring ingediend.

Op 22 november 2024 wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op 24 november 2024 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: Z. (...)

Voornaam: A. (...)

Geboortedatum: (...).1991

Geboorteplaats: O. (...)

Nationaliteit: Algerije

In de gevangenis gekend als zijnde H. E. (...), °(...).1999 O. (...), Marokko alias:

E. H. (...), °(...).1999 O. (...), Marokko

E. H. (...), °(...).1999 B. (...), Libië

E. H. (...), °(...).1999 Benghazi, Libië

H. A. (...), °(...).1999, Marokko

H. A. A. (...), °(...).1999, Libië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 07.11.2024 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Z. A. (...) verleent geen medewerking. Hij verklaart in België te zijn sinds 3 jaar, komend uit Algerije via Spanje, Frankrijk en Duitsland. Hij is naar België gekomen om te huwen. Hij heeft geen vaste relatie meer in België, geen minderjarige kinderen, wel andere familieleden in Frankrijk, ondermeer zijn zus en neven. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EVRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zus en zijn neven. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met deze mensen wordt dan ook niet aangenomen.

Om in zijn levensonderhoud te voorzien doet hij zwartwerk op markten. Betrokkene stelt gehandicapt te zijn ingevolge een operatie aan zijn hoofd ergens in Europa en dus niet terug te kunnen naar zijn land van oorsprong omdat hij de medische kosten niet kan dragen. Als compensatie voor deze mislukte operatie meent hij een recht op verblijf in Europa te kunnen claimen. Hij wenst dan ook zijn familie in Frankrijk te vervoegen. Uit een rapport dd. 15.07.2024 van dokter M.W. van Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat betrokkene een vijftal jaar geleden inderdaad een operatie ondergaan heeft in Frankrijk. Niets uit de voorgelegde stukken laat vermoeden dat deze ingreep vandaag nog negatieve gevolgen zouden kunnen hebben. De Algerijnse medische infrastructuur is bovendien van dien aard dat een medische opvolging van betrokkene, indien deze nodig zou blijken, in Algerije perfect mogelijk is. Dit eerste rapport werd op 18.11.2024 bevestigd door dezelfde dokter gezien er geen nieuwe elementen voorgelegd werden. Op 04.07.2024 reeds had een arts verbonden aan het penitentiaire complex van Brugge bevestigd dat betrokkene mocht worden gerepatrieerd.

Verder kan worden opgemerkt dat zijn asielprocedure in Duitsland voor betrokkene geen gunstig resultaat heeft opgeleverd. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal en deelname aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 26.04.2023 door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft. Betrokkene maakte deel uit van een kennelijke vereniging van misdadigers die zich van november 2022 tot begin december 2022 in het gerechtelijk arrondissement Leuven hebben ingelaten met systematische en geplande (winkel)diefstallen. Betrokkene stelt gebruiker te zijn van cocaïne en zijn deel van de buit te hebben verkocht ten einde zijn drugsschulden in te lossen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 30.06.2023 door de correctionele rechtbank van Gent op verzet veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden met 3 jaar uitstel voor 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 04.06.2024 door de correctionele rechtbank van Veurne veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich te De Panne op 11.11.2022 schuldig gemaakt aan de diefstal van een voertuig (...) ten nadele van B.D. (...) en te Halle op 12.11.2022 aan een diefstal van een kassa met inhoud + sleutels ten nadele van M.A. (...).

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef.

Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel (...)"

Op 11 december 2024 is verzoeker onder escorte vertrokken naar Algerije.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tijdig een synthesesmemorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op grond van deze synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de synthesesmemorie zet verzoeker hieromtrent het volgende uiteen:

"2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht is De Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Toepassing In concreto

2.5. Verwerende partij lijst in de bestreden beslissing verschillende strafrechtelijke inbreuken op dewelke verzoeker zou hebben begaan en waarvoor hij veroordeeld door verschillende correctionele rechtbanken. Zo werd verzoeker reeds veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen op datum van 26 april 2023, de correctionele rechtbank te Gent op datum van 30 juni 2023 alsmede de correctionele rechtbank te Veurne op datum van 4 juni 2024.

2.6. Verwerende partij zwijgt echter in alle talen over de wijze waarop verzoeker recentelijk het Rijk heeft (dienen te) betreden in december 2023. Verzoeker heeft het Belgisch grondgebied immers niet vrijwillig betreden, doch werd hij overgeleverd door de Duitse autoriteiten naar aanleiding van een Europees aanhoudingsbevel dat door de onderzoeksrechter bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne werd afgeleverd op datum van 20 juli 2023.

Het zijn derhalve de Belgische autoriteiten dewelke verzoeker hebben verzocht en verplicht om terug te keren naar België met het oog op het instellen van een strafrechtelijke vervolging. Het bestaan van het Europees aanhoudingsbevel van 20 juli 2023 wordt evenwel moedwillig verzwegen door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

2.7. Verzoeker had derhalve in het verleden wel degelijk reeds vrijwillig gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij het Belgisch grondgebied had verlaten en zich in Duitsland bevond tot het moment van diens overlevering aan de Belgische autoriteiten.

Verzoeker werd dan ook tegen zijn wil en onder dwang teruggebracht en overgeleverd naar België, terwijl hij het Rijk reeds had verlaten. Het feit dat verzoeker zich derhalve op heden in België bevindt kan dan ook onmogelijk tegen hem worden gebruikt en kan evenmin in zijn nadeel werken, aangezien diens verblijf op heden geenszins zijn eigen keuze was.

Het is dan ook volstrekt disproportioneel en onredelijk om verzoeker actueel een inreisverbod van 8 jaar op te leggen, terwijl hij het grondgebied reeds eerder had verlaten en tegen diens wil opnieuw werd overgeleverd aan België.

2.8. De motivering vanwege verwerende partij als zou verzoeker “deel uitmaken van een kennelijke vereniging van misdadigers die zich van november 2022 tot begin december 2022 in het gerechtelijk arrondissement Leuven hebben ingelaten met systematische en geplande (winkel)diefstallen” is overigens feitelijk geheel onjuist aangezien verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven werd vrijgesproken voor de tenlastelegging ‘deel uitmaken van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen wanbedrijven te plegen’ en slechts voor één winkeldiefstal werd veroordeeld (stuk 10).

Van systematische diefstallen in het kader van een vereniging in het gerechtelijk arrondissement Leuven kan dan ook geen enkele sprake zijn.

Verwerende partij heeft haar beslissing dan ook niet genomen op grond van de juiste feitelijke gegevens, aangezien verzoeker het grondgebied wel degelijk reeds had verlaten.

Gelet op haar ronduit onjuiste motivering heeft verwerende partij het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

2.9. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze voorbereid en heeft zich evenmin gebaseerd op werkelijk bestaande en concrete feiten dewelke met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld aangezien er geen enkele melding wordt gemaakt van het Europees aanhoudingsbevel dat door de onderzoeksrechter te Veurne werd uitgebracht op 20 juli 2024.

Het bestaan van dit Europees aanhoudingsbevel wordt dan ook kwaadwillig verzwegen en genegeerd door de verwerende partij in de bestreden beslissing, hoewel dit een procedureel aspect is dat van zeer groot belang is voor de beoordeling van de bestreden beslissing door Uw Raad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd dan ook geschonden door de verwerende partij: ofwel wordt het bestaan van het Europees aanhoudingsbevel moedwillig verzwegen en is er sprake van een schending van het motiveringsbeginsel, ofwel is de verwerende partij niet op de hoogte van het bestaan van het Europees aanhoudingsbevel en heeft zij geen grondig onderzoek verricht voor wat betreft het dossier van verzoeker.

2.10. Verwerende partij stelt dat het gegeven dat verzoeker aan ons land werd overgeleverd niet op administratief vlak in haar voordeel kan spelen en dat de situatie waarin verzoeker zich bevindt een gevolg is van de eigen gedragingen van verzoeker zelf.

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het vaststaand feit dat het nooit de eigen keuze was van verzoeker om ten tijde van de bestreden beslissing in ons land aanwezig te zijn. Zonder het Europees aanhoudingsbevel vanwege de onderzoeksrechter te Veurne was verzoeker simpelweg niet meer in ons land geweest en zou hij ook geen exhaustiever inreisverbod hebben gekregen dan het inreisverbod dat hij reeds had opgelegd gekregen op datum van 17 maart 2022. De administratieve situatie van verzoeker werd dan ook verzaamd door dit Europees aanhoudingsbevel en de hieruit volgende overlevering aan België.

Verwerende partij heeft evenwel dit gegeven, met name het bestaan van het Europees aanhoudingsbevel evenwel actief verzwegen in bestreden beslissing, hetgeen een schending vormt van het formeel motiveringsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.11. *Het eerste middel is dan ook gegrond, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.*”

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu is hieraan voldaan.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat voorts ook een motivering in feite, waarbij concreet wordt toegelicht waarom aan verzoeker een inreisverbod met een termijn van acht jaar wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat verzoeker een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Hieromtrent wordt erop gewezen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal en deelname aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 26 april 2023 door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden met uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft. De gemachtigde motiveert dat verzoeker deel uitmaakte van een kennelijke vereniging van misdadigers die zich van november 2022 tot begin december 2022 in het gerechtelijk arrondissement Leuven hebben ingelaten met systematische en geplande (winkel)diefstallen. Verzoeker stelde gebruiker te zijn van cocaïne en zijn deel van de buit te hebben verkocht ten einde zijn drugsschulden in te lossen. Verder heeft verzoeker zich schuldig gemaakt aan diefstal, waarvoor hij op 30 juni 2023 door de correctionele rechtbank van Gent op verzet veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht maanden met drie jaar uitstel voor vier maanden. Op 4 juni 2024 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Veurne tot een gevangenisstraf van twaalf maanden wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, verzoeker stal een wagen en een kassa met inhoud en sleutels. De gemachtigde motiveert dat het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en indruist tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. De gemachtigde motiveert dat rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van verzoeker in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, legitiem afgeleid kan worden dat verzoeker een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Aangezien verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren, wordt geoordeeld dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is, gelet op het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Daarnaast houdt de gemachtigde ook rekening met hetgeen de verzoeker ingevuld heeft op de vragenlijst hoorrecht op 7 november 2024 tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat verzoeker verklaarde sinds drie jaar in België te zijn, hij geen vaste relatie meer heeft in België en ook geen minderjarige kinderen, maar wel nog andere familieleden in Frankrijk onder meer zijn zus en neven, maar er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met zijn zus en neven worden aangetoond en dus ook geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (het EVRM). Daarnaast wordt ook rekening gehouden met de verklaring van verzoeker dat hij gehandicapt zou zijn ingevolge een operatie, de gemachtigde wijst op het rapport van arts M.W. van de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 juli 2024 waaruit

blijkt dat verzoeker een vijftal jaren geleden een operatie onderging in Frankrijk, maar uit de voorgelegde stukken niets laat vermoeden dat deze ingreep vandaag nog negatieve gevolgen zou kunnen hebben en opvolging is - indien nodig - mogelijk in Algerije. Dit medisch rapport werd bevestigd op 18 november 2024 door dezelfde arts nu er geen nieuwe elementen werden voorgelegd en op 4 juli 2024 heeft een arts verbonden aan het penitentiair complex te Brugge bevestigd dat verzoeker mocht worden gepatriëerd. Daarnaast wijst de gemachtigde er nog op dat de asielprocédure van verzoeker in Duitsland geen gunstig resultaat heeft opgeleverd. De gemachtigde besluit dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk is en rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Verzoeker betoogt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over het gegeven dat verzoeker in december 2023 door een Europees aanhoudingsmandaat terugkeerde naar België en hij geenszins vrijwillig naar België terugkeerde.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.”

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

De Raad oordeelt dat de verweerder de formele motiveringsplicht niet heeft geschonden door in de bestreden beslissing niet expliciet te vermelden dat verzoeker in december 2023 terugkeerde naar België ten gevolge van een Europees aanhoudingsmandaat. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt is dit geen doorslaggevend element. Aan verzoeker wordt immers een inreisverbod opgelegd omdat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Hieromtrent wordt uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De formele motiveringsplicht houdt geen plicht in om de motieven van de motieven te geven. Het volstaat dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen teruggevonden kunnen worden in de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat

vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de voorliggende zaak wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Daarin is voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan. Steunen op een algemene praktijk of een vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat daarom niet. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30), doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

3.2.3. Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat hem wordt aangewezen dat hij deel uitmaakte van een vereniging van misdadigers die zich van november 2022 tot begin december 2022 in het gerechtelijk arrondissement Leuven hebben ingelaten met systematische en geplande winkeldiefstallen. Verzoeker brengt hier tegenin dat dit feitelijk onjuist is aangezien hij door de correctionele rechtbank te Leuven werd vrijgesproken voor de tenlastelegging deel uitmaken van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen wanbedrijven te plegen en hij slechts voor één winkeldiefstal werd veroordeeld. Hij verwijst in dit verband naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Leuven correctionele zaken van 6 december 2024 dat hij bij zijn verzoekschrift voegt.

Verzoeker viseert volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal en deelname aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 26.04.2023 door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft. Betrokkene maakte deel uit van een kennelijke vereniging van misdadigers die zich van november 2022 tot begin december 2022 in het gerechtelijk arrondissement Leuven hebben ingelaten met systematische en geplande (winkel)diefstallen. Betrokkene stelt gebruiker te zijn van cocaïne en zijn deel van de buit te hebben verkocht ten einde zijn drugsschulden in te lossen.”

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Leuven correctionele zaken van 6 december 2024 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift bijbracht blijkt inderdaad dat verzoeker werd vrijgesproken voor de tenlastelegging deel uitmaken van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen wanbedrijven te plegen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt evenwel niet verwezen naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Leuven correctionele zaken van 6 december 2024. De Raad leest het motief *“Betrokkene maakte deel uit van een kennelijke vereniging van misdadigers die zich van november 2022 tot begin december 2022 in het gerechtelijk arrondissement Leuven hebben ingelaten met systematische en geplande (winkel)diefstallen. Betrokkene stelt gebruiker te zijn van cocaïne en zijn deel van de buit te hebben verkocht ten einde zijn drugsschulden in te lossen.”* als een verdere verduidelijking, toelichting, van hetgeen daaraan voorafgaand wordt gemotiveerd met name: *“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal en deelname aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 26.04.2023 door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft.”* Deze lezing vindt ook steun in het administratief dossier, waarin zich een bevel tot aanhouding van 22 februari 2023 bevindt, genomen ten aanzien van verzoeker door de onderzoeksrechter te Mechelen (zie stuk 100 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt).

De Raad leest in dit bevel tot aanhouding:

“Er zijn ernstige aanwijzingen dat inverdenkinggestelde deel heeft uitgemaakt van een kennelijke vereniging van misdadigers die zich in november 2022 tot begin 2022 hebben ingelaten met systematische en geplande (winkel)diefstallen;

Er zijn ernstige aanwijzingen dat inverdenkinggestelde daden van mededaderschap heeft gepleegd bij twee feiten van winkeldiefstal te Leuven in november 2022;

Inverdenkinggestelde stelt dat hij een gebruiker is van cocaïne en buit zou verkocht hebben om drugsschulden te betalen;” Aldus is het duidelijk dat de motieven in de bestreden beslissing betrekking hebben op de feiten waarvoor verzoeker op 26 april 2023 door de correctionele rechtbank te Mechelen werd veroordeeld en niet op de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld op 6 december 2024.

Dit geldt des te meer nu de veroordeling van 6 december 2024 dateert van na het nemen van de bestreden beslissing en de verweerder onmogelijk kennis kon hebben van een toekomstige veroordeling voor verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker betwist ook niet dat hij bij vonnis van 26 april 2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen voor onder meer deelname aan een vereniging van misdadigers. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist zijn.

3.2.4. Verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing zwijgt over de wijze waarop hij in december 2023 terug naar België kwam. Verzoeker benadrukt dat hij niet op vrijwillige wijze het Belgisch grondgebied heeft betreden, maar dat hij werd overgeleverd door de Duitse autoriteiten naar aanleiding van een Europees aanhoudingsbevel dat door de onderzoeksrechter bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne werd afgeleverd op datum van 20 juli 2023. Verzoeker betoogt dat het de Belgische autoriteiten zijn die hem hebben verplicht om terug te keren naar België en hij tegen zijn wil en onder dwang aan België werd overgeleverd. Hij voert aan dat zijn verblijf in België onmogelijk tegen hem kan worden gebruikt nu dit niet zijn eigen keuze was. Verzoeker betoogt dat het volstrekt disproportioneel en onredelijk is om hem een inreisverbod van acht jaar op te leggen terwijl hij het grondgebied reeds eerder had verlaten en hij tegen zijn wil opnieuw werd overgeleverd aan België.

Verzoeker kan worden gevolgd dat hij op 8 december 2023 door de Duitse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten werd overgedragen in het kader van een Europees aanhoudingsbevel en hij dus niet op vrijwillige wijze terug naar België keerde. Evenwel blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing niet dat verzoeker wordt aangewreven dat hij sinds 8 december 2023 terug in België verbleef. In de mate dat verzoeker zijn kritiek moet worden begrepen als dat hij niet vrijwillig terugkeerde naar België doch wel op vraag van de Belgische autoriteiten door de Duitse autoriteiten werd overgedragen in het kader van een Europees aanhoudingsbevel en zijn verblijf op het Belgisch grondgebied sinds 8 december 2023 waar hij niet voor gekozen had uiteindelijk uitmondde in een beslissing van 22 november 2024 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de thans bestreden beslissing gepaard gaat met deze beslissing, lijkt zijn kritiek in de eerste plaats gericht tegen de beslissing van 22 november 2024 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Er werd geen beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing. Bij arrest met nummer 317 870 van 3 december 2024 heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. De Raad oordeelde in zijn arrest met nummer 317 870 van 3 december 2024 als volgt:

“In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder, mede gelet op het voorgaande, verder terecht als volgt: (...) Daarnaast kan het feit dat verzoekende partij in het kader van lopende strafrechtsprocedures en definitieve veroordelingen aan ons land werd overgedragen niet op administratief vlak in haar voordeel spelen. Anders oordelen zou volkomen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die gebaseerd zijn op objectieve vaststellingen.

De kern van de zaak is dat de situatie waarin verzoeker zich nu bevindt, niet een gevolg is van een onzorgvuldig onderzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, maar wel van de eigen gedragingen van verzoeker zelf.

Het feit dat een Europees aanhoudingsbevel werd genomen nadat verzoeker in het kader van de Dublin III-Verordening aan de Duitse instanties werd overgedragen, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.”

Het komt de Raad niet onzorgvuldig voor dat in de bestreden beslissing niet expliciet wordt gemotiveerd dat verzoeker op 8 december 2023 in het kader van een Europees aanhoudingsmandaat door de Duitse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten werd overgedragen en verzoeker aldus onvrijwillig terugkeerde naar België.

Verzoeker brengt tegen de nota met opmerkingen in dat verweerder voorbijgaat aan het vaststaand feit dat het niet zijn eigen keuze was om in België aanwezig te zijn. Verzoeker betoogt dat zonder het Europees aanhoudingsbevel vanwege de onderzoeksrechter te Veurne hij simpelweg niet meer in ons land geweest zou zijn en hij ook geen exhaustiever inreisverbod zou hebben gekregen dan het inreisverbod dat hij reeds opgelegd had gekregen op 17 maart 2022. Verzoeker benadrukt dat zijn administratieve situatie werd verzwaard door het Europees aanhoudingsbevel en de hieruit volgende overlevering aan België.

Het Europees aanhoudingsmandaat is het gevolg van de strafrechtelijke inbreuken die verzoeker beging. De Raad wijst op het algemene beginsel, neergelegd in het adagium ‘nemo auditur propriam turpitudinem allegans’, hetgeen inhoudt dat de betrokkene de vrucht van zijn eigen bedrieglijke handelen onmogelijk als een argument in zijn voordeel kan invoeren.

Verzoeker betoogt dat verweerder zijn beslissing niet genomen heeft op grond van juiste feitelijke gegevens aangezien hij het grondgebied wel degelijk al had verlaten.

Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat het verzoeker wordt aangewreven dat hij het grondgebied in het verleden niet zou hebben verlaten.

3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU